

יש תענוג גדול מזה ? עצם השהייה במרג'ן כל היום כולם
בעונת האביב — היה "כיף לא נורמלי". חזרת הייתי
מהשדה עם "האף למעלה" וכולי אומרת : מי ידמה ליומי
ישווה לי...

בת ערובה

אורחים כמעט קבועים במושבה — היו הג'ינדרמים. אם
לא באו להחרים בהמות, היו מופיעים, מפעם לפעם, לחפש
אחרי פאראר. בכל עת ובכל שעה היה עליינו לדעת מה
מתורחש במושבה. תפקיד זה הוטל עלי. הייתי יוצאת לרחוב
לשםוע ולהביא הביתה את כל הידיעות ה"בטחוניות" קרי,
תנועת הג'ינדרמים העربים.

באחד הבקרים, בא' דוחה"מ פסח, יצאתי כזרמי לרחוב
לרחוך באוירו של בוקר בהיר וצח. הגעתי למרכז הכפר וליד
בית המוכתר עומדות שתיים מנסות המושבה וג'ינדרם שומר
עליהם. הנשים נעצרו כבנות ערובה עד שיופיעו בעלייהן הערי
קים ש"נעלו" מבעוד מועד. מיהרתי הביתה להזהיר את
אמא, מחשש שתלך גם היא כבת ערובה (גם אבא כמו
כולם לא היה בבית). אמא נכנסה אל שכנתנו אשת הרופא
שבעליה כרופא, שירות בצבא כל תקופה המלחמה ולא היה
חשש שייבאו לחפש בيتها. ואני — משום מה סבורה הייתי
שמישהו צריך בכל זאת להיות בבית ונשארתי בו לבדי. לא
ארכו הרגעים והופיעו הג'ינדרם ומשלא מצא איש מלבדי —
פקד עלי ללקת עמו. הגענו עד בית המוכתר. אגב, המוכתר
גם הוא, אם כי לא היה עתיק, העדיף לא להמצא בבית
במקרים כאלה ודמותיהם והניח "תפקיד" זה בידי אשטו ;